

ligvis dette, hvortil der sigtes, thi ellers kan jeg ikke see at Bestemmelsen har sin Plads i denne Lov. Særligt kan jeg efter alt hvad der er fremkommet, ikke fravige den Anstuelse, som jeg tidligere har udtalt, at det er en altfor stor Indskrænkning, der gjøres i § 2 med Hensyn til Benyttelsen af Kirken til Altergang, idet der deri ligger, at foruden at den samme Bestemmelse maa tænkes opretholdt, som findes i § 1, vil man tillige have, at Biskoppen skal dømme om, hvorvidt der bør indrømmes Ret til at bruge Kirken til Altergang eller ikke. Dette synes jeg er anstødeligt, thi hvorfor skulle de udtraadte Medlemmer ikke have Lov til, naar de ikke derved komme i Strid med Sognets øvrige Beboere, at benytte Kirken ligesaa godt til Altergang som til andre kirkelige Handlinger? Det forekommer mig, at der bagved dette maa stikke noget Andet, som ikke direkte udtales her, og det er i alt Fald en meget for vigtigaaende Indskrænkning, der ligger i denne Bestemmelse. Men det er en Selvfølge, at naar de ærede Forslagsstillere have den Overbevisning, at vore Magthaveres Forhold ligeoverfor dem, der have løst Sognebaand, er saaledes, at det maa være nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, saa skal jeg paa ingen Maade forsøge paa at lægge Hindringer i veien for at opnaae den Smule Frihed, som her begjæres, og jeg skal derfor afholde mig fra at stille nogetsomhelst Endringsforslag.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Maatte jeg gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at han vistnok, naar han læser det andet Punktum af § 2, vil blive aldeles overbevist om, at hvad der tidligere er antydet virkelig, hvor urimeligt det end forekommer ham at være, er Meningen med den omhandlede Bestemmelse. Det vil sees, at der i § 2 ikke gives Sognebaandsløserne nogen Tilladelse, men der gives den udenfogns Præst en Tilladelse til at holde Altergang i det fremmede Sogns Kirke, og naar Præsten altsaa skal misbruge denne Tilladelse, kan det ikke tænkes at see paa anden Maade end derved, at han forsømmer sit eget Sogn for at holde Altergang i det fremmede Sogn. Jeg

har aldeles ikke nogen Dom eller Mening om, hvorvidt denne Frygt er begrundet eller ikke, men jeg gjentager, at det forekommer mig, at det ikke kan være noget andet Misbrug, hvortil der sigtes.

P. Olsen: Hvor enig jeg er med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) om, at den Indskrænkning, der findes i § 2, er overflødig og skadelig, fremgaaer deraf, at jeg i en foregaaende Session har stillet et Endringsforslag om, at denne hele Bestemmelse skulle udgaae, men paa Opfordring af flere ærede Medlemmer her i Salen og paa en bestemt Udtalelse af den daværende ærede Cultusminister om, at, hvis et saadant Endringsforslag vedtoges, vilde det være en Forhindring for Lovens Gjennemførelse, fandt jeg mig bevæget til at tage mit Endringsforslag tilbage. Jeg er saaledes fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt, at denne Bestemmelse ikke fandtes i Lovforslaget, men jeg har maattet bøje mig for Nødvendigheden.

Winther: Jeg skal blot tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det er mig ubegribeligt, hvorledes denne Fortolkning, som den høitærede Minister nu har fremstillet, kan være rigtig. I § 2 staaer der ikke Andet, end at han meddeler den udenfogns Præst Tilladelse til at holde Altergang et vist Antal Gange om Aaret i det fremmede Sogns Kirke, og dersom der gjøres Misbrug deraf — det vil altsaa sige, hvis Kirken bruges hyppigere, end det er tilladt, — da kan Tilladelsen tages tilbage. Noget Andet er det derimod, hvad et andet æret Medlem sagde, at man kunde bejrhate, at Præsten, naar Sognebaandsløserne havde sluttet sig til ham fra forskjellige Menigheder, skulde blive nødt til at reise, snart til den ene og snart til den anden. Ende af Vandet og derfor være borte fra sin Menighed. Det var det, jeg talte om; men jeg kunde ikke forstaae, hvorledes det hørte hjemme i denne Lov, og af denne Mening er jeg endnu. Misbrug af Tilladelsen til at holde Altergang et vist Antal Gange om Aaret vil sige, at holde Alter-